

"Caminem cap a la superlliga europea"

Andoni Zubizarreta és una de les poques llegendes que queda en actiu. Amb un palmarès envejable, Zubi ha estat tan criticat com lloat. La qualitat humana i les xifres avalen la seua opinió davant els darrers canvis esdevinguts al món del futbol.

Ha canviat el futbol? —I tant. Ara el futbol està més present a totes les cases i gairebé tots els dies tens un partit per veure a la televisió. La qüestió que més em sobta és la quantitat de persones que fins ara el consideraven com una activitat vulgar i marginal des del punt de vista cultural i que ara han passat a ser-ne partidaris i defensors.

—I per què té tanta importància el futbol en l'actualitat?

—D'una banda és qüestió de moda. El futbol et permet tenir un camp enorme de conversa, és un tema socialitzador. D'altra banda, si ens fixem exclusivament en el que passa sobre el camp, el joc és quotidià, senzill i té una gran facilitat de penetració en la vida de la gent. Allò que passa sobre l'estadi, si treiem totes les especulacions, és real i els aficionats ho perceben així.

—Després de tants anys com a jugador professional, continua tenint la mateixa il·lusió?

—La il·lusió és la mateixa, el que realment canvia és la persona. Ara sóc molt diferent de quan jugava en els juvenils de l'Athletic, he madurat. Però pel que fa als entrenaments i preparar-me els partits i jugar, continue conservant la mateixa il·lusió.

—És veritat que els futbolistes viuen aïllats del món?

—En certa manera sí, perquè un jugador de divuit anys de vegades ha de prendre decisions que la resta de xicotets de la seua edat no es plantejaren fins els trenta. Però el futbol com que és una de les ves-

sants de la societat és un reflex d'aquesta i actua com un espill, és a dir, tot allò que passa al carrer es trasllada al futbol. Si la societat és violenta això al futbol queda clarament reflectit.

—Què no li agrada d'aquest esport?

—L'excessiu nivell d'idolatria que reben els jugadors i el tutelatge que els mitjans de comunicació exerceixen sobre les declaracions, ja que et fan sentir molt responsable no sols de la teua actuació al camp sinó dels canvis d'opinió que pugues experimentar al llarg de la vida.

—Ha estat en tres equips que representen tres realitats diferents. Podria explicar com percep aquestes diferències?

—L'Athletic és com un equip familiar, "d'anar per casa", que s'adequa a la idiosincràsia d'Euskadi i està arrelat a una forma determinada d'entendre el futbol.

El Barça és diferent, la seua projecció és mundial. En certa manera la voluntat catalana es canalitza en un equip i la gent sent afecte, no perquè els agrade el futbol, sinó

perquè simbolitza una manera determinada de concebre la vida. Molta gent està vinculada al Barça pel que representa i per això és un gran club.

El reconeixement que té el València és distint.

Els seguidors van al futbol perquè els agrada aquest esport i res més.

E 1

Zubizarreta creu que al València CF li fa falta guanyar títols per esdevenir un gran club. L'últim títol valencià va ser la Supercopa d'Europa de 1980.

"Els seguidors del València van al futbol perquè els

RAFA GIL

Zubizarreta ha jugat en tres equips diferents que representen tres realitats socials complexes: Atlètic de Bilbao, FC Barcelona i València CF.

sentiment d'identitat és més feble. A més el València necessita més triomfs per fer un salt qualitatiu i consolidar-se com a club gran.

—*L'Athletic és l'únic equip que no ha adoptat la llei Bosman, què en pensa?*

—Jo respecte el plantejament de fer jugar només bascos, tanmateix crec que cal ser realistes i que amb aquesta fórmula, veient els altres equips, l'Athletic cada vegada tindrà menys possibilitats d'aspirar a la UEFA. Especialment perquè l'Athletic cada volta controla menys el mercat basc.

—*Quin efecte té la llei Bosman i els contractes de televisió?*

—Han fet desaparèixer el mercat de jugadors. En altres països europeus ja s'havia donat el cas dels contractes televisius que permeten fitxatges multimilionaris. En canvi a la Lliga espanyola l'efecte ha estat doble, la conjunció de la llei Bosman amb els contractes televisius han ajuntat la fam amb les ganes de menjar i s'ha reventat el mercat.

—*I l'entrada en massa de jugadors estrangers?*

—Canviarà els paràmetres dels jugadors espanyols. Ara en compte d'aspirar a jugar en el Barça o del València els nens també poden somiar a jugar en el Milan o el Newcastle.

—*Quin sentit tindrà ara l'adhesió a uns colors?*

—El mateix que fins ara. Encara que ací actua el factor de la televisió. Molts xiquets porten samarretes del Milan quan possiblement és un equip que no han vist jugar

mai en directe... Hi ha una aurèola mítica que l'envolta.

—*Què pensa quan els diuen mercenaris?*

—Els futbolistes som professionals i com a tals treballem allà on les condicions de treball ens són més satisfactòries. En aquest cas les condicions econòmiques també estan incloses, evidentment. Aquesta afirmació és un símptoma d'ignorància.

—*Al ciclisme ja es va donar el cas: es fitxaven corredors estrangers perquè eren més barats que els espanyols. Pot passar açò al futbol?*

—Jo crec que açò amb el temps s'equilibrarà. A més els jugadors espanyols estan més habituats i adaptats a aquest tipus de lliga i això és un gran avantatge.

—*Què és un contracte d'imatge?*

—Una forma de pagament que ja ha estat aplicada en altres estrats

del futbol, sinó de tota la societat. S'hauria de replantejar en tots els estrats socials.

—*Pep Guardiola es va quedar sorprès quan en l'avió del Barça vostè, en compte de fer passatemps o llegir premsa esportiva, fullejava un llibre, diguem-ne, més seriós...*

—M'agrada llegir. Però és una qüestió de la meua vida privada que no explique a ningú i que generalment no se'ls pregunta als futbolistes.

—*Li agraden els llibres de futbol?*

—Alguns sí, el que passa és que molts estan escrits des d'un púlpit, per sobre del bé i del mal, i això em sembla penós. Reivindique la figura del futbolista escriptor, que conte la seua vida, però alhora que tinga contingut i siga interessant. No per promocionar el futbol sinó per oferir una visió diferent i per demostrar que el futbol i la cultura no estan renyides com semblava fins ara.

—*Jugar de porter és una posició deslluada?*

—Actualment està poc reconeguda. La majoria de les regles que s'estan implantant actuen a favor del gol i per tant marginen la figura del porter.

Per a mi és la posició més meravellosa: és un element pacífic que està destinat a cuidar els equips. El porter dona seguretat als companys: mentre guarda la porteria, els altres jugadors poden aconseguir el triomf. Així és que el moment de plena satisfacció són els cinc minuts després d'haver acabat el partit quan els teus companys et feliciten per la teua aportació, i no quan files el titular de la premsa.

—*El futur del futbol?*

—El futur del futbol crec que serà una superlliga europea o almenys això sembla que és el que es busca amb l'actual Lliga de Campions. Econòmicament és una opció amb unes perspectives d'elevada rendibilitat perquè els equips disputen aquests partits amb més il·lusió i l'expectació que alcen també és molt més gran: llavors també s'obtenen més guanys. **J. LL. F. / S. G.**

"La conjunció de la llei Bosman amb els contractes televisius han ajuntat la fam i les ganes de menjar i s'ha reventat el mercat."

de la societat. A més aquesta forma de pagament està molt vinculada al que és el món del futbol i a les línies de transformació. Vull dir que jo crec que les carreres dels jugadors de futbol cada vegada seran més curtes, les trajectòries dilataades s'acabaran i per tant es concentrarà tot l'interès a guanyar molts diners en aquest curt període de temps. I hi contribueixen els contractes d'imatge.

—*Hi ha cap jugador que merezca 1.500 milions?*

—Els mereix un diamant? És una qüestió de mercat... Sé que és injust perquè hi ha gent que mor de fam. Ara, no és un fet exclusiu